

Tijs van den Brink:

‘Journalistiek was een noodgreep’

Op woensdag 16 maart zijn de gemeenteraadsverkiezingen. In een nieuwe reeks van De verloren stem probeert journalist Tijs van den Brink te achterhalen wat mensen ervan weerhoudt hun stem uit te brengen.

TEKST: BRAM DE GRAAF BEELD: MOON JANSEN/EO

Met school bezocht ik eind jaren tachtig het Binnenhof”, vertelt Tijs van den Brink (51). “Daar zag ik Ruud Lubbers lopen. Ik had het gevoel ‘hier gebeurt het, deze plek is belangrijk.’ Dat gevoel is nooit weggegaan, ik heb het nog steeds als ik daar rondloop. Het gevoel van: daar moet ik bij zijn.” In het EO-gebouw in Hilversum legt Van den Brink de laatste hand aan een nieuwe televisieserie over de politiek. “Sinds deze week ben ik weer op de redactie”, zegt hij. “Mijn dochter had corona en ik zat thuis in quarantaine. Niet fijn. Opeens zat dat virus waar ik al twee jaar over praat in mijn eigen huis.”

Hoe beleef jij deze tijd?

“Voor mij persoonlijk valt het mee, als journalist mag ik vrijwel dagelijks naar de studio. En journalistiek gezien is het interessant. Opeens domineerde iets onbekends en groots ons leven. Het was even zoeken naar de rol die we daarin als journalistiek moesten spelen. Dat is informeren en zorgen dat de informatie die we brengen klopt en deugt. Maar tegelijkertijd ook luisteren naar andere geluiden en daaruit de onzin filteren. Maar hoe interessant het professioneel voor mij ook is, het weegt absoluut niet op tegen de ellende die covid veel mensen heeft gebracht.”

Wat zal jou het meest bijblijven van deze periode?

“Ik vind het al met al indrukwekkend dat we de gezondheid boven de economie hebben geplaatst. Een mooie keuze. Om de kwetsbare groepen te beschermen, met name de ouderen, gingen we met z’n allen in lockdown. Als me dit vooraf was voorgelegd, had ik voorspeld dat we voor de economie zouden

A middle-aged man with short, graying hair and blue eyes is standing in front of a large window. He is wearing a light blue, long-sleeved button-down shirt with the sleeves rolled up, and dark blue jeans with a brown leather belt. He has his arms crossed and is looking directly at the camera with a slight smile. The background shows a bright, sunny outdoor scene with green foliage and a building. A large, semi-transparent white circle is overlaid on the right side of the image, containing the text.

*'Al jong stelde ik
veel vragen zonder dat
er aanleiding toe was'*

PASPOORT

Naam: Tijs van den Brink

Geboren: 5 augustus 1970 in Nijkerk

Opleiding: Evangelische School voor Journalistiek in Amersfoort

Privé: Getrouwd, vader van drie kinderen

Carrière: Begon in 1993 bij het Veluws Dagblad. Als parlementair medewerker van het Friesch Dagblad hield hij zich daarna intensief met de politiek bezig. Werd in 1996 hoofd van de politieke redactie van de EO, ging vanaf 1999 zelf presenteren. Was onder meer te horen en te zien bij *Met het oog op morgen*, *Knevel & Van den Brink* en *De tafel van Tijs*. Sinds januari 2020 presenteert hij *Op1* met Giovanna Ostiana.

◀ kiezen. Maar goed, wij zitten in Nederland in een situatie dat we ons dit kunnen permitteren.”

Heeft covid invloed gehad op het kiezersgedrag?

“Ongetwijfeld, maar niet specifiek voor de niet-stemmers denk ik. Na de Tweede Kamerverkiezingen, met een opkomst van zo'n 80 procent, richten we ons nu in *De verloren stem* op de gemeenteraadsverkiezingen. Daarbij is de opkomst doorgaans slechts 55 procent.

Bij de niet-stemmers kwam ik niet vaak 'covid' als reden tegen. Een grote groep in onze samenleving heeft het zwaar en is het vertrouwen in de politiek helemaal kwijt. Zelf ben ik een hartstochtelijk stemmer en denk: juist als het slecht gaat, moet je stemmen op een partij die opkomt voor jouw belangen. Zo vaak hoorde ik 'Het heeft toch geen zin'. en niet alleen bij mensen aan de onderkant van de samenleving. Dat is problematisch.”

Waarom ben je zo betrokken bij dit onderwerp?

“Zelf verkeer ik in een omgeving met nauwelijks niet-stemmers. Door deze serie kwam ik in arme wijken waar ik veel mensen aantrof die niet werken en die weinig perspectief hebben. Bij mij gaat er dan iets jeuken. Hoe krijgen we deze mensen weer politiek betrokken? Het zijn volwaardige burgers en zij hebben de politiek waarschijnlijk harder nodig dan mensen zoals ik, met wie het goed gaat. Ik wil dan een tegengeluid bieden.”

Was je als kind al op zoek naar een tegengeluid?

“Van mijn ouders heb ik begrepen dat ik al jong veel vragen stelde zonder dat er aanleiding toe was. Ik was me er ook al vroeg van bewust dat we als orthodox-christelijk gezin tot een minderheid behoorden. En dat er veel soorten mensen zijn die er allemaal verschillende ideeën op na houden.”

Wat voor gezin waren jullie?

“Een heel verbaal, druk en maatschappelijk bewust gezin. Ik was de vijfde van zes kinderen. De reden dat ik snel praat – een veelgehoorde kritiek – is omdat ik er anders niet tussenkwam thuis, heb ik me laten uitleggen. We hadden geen televisie, maar volgden allemaal het nieuws via de krant en op de radio. Zondags luisterden we tijdens het middageten naar *De toestand in de wereld* van G.B.J. Hiltermann. Daarover praatten we dan na. Mijn vader moest als boekhouder elk dubbeltje omkeren om het te rooien. Maar met hard werken lukte dat.”

Voerde je discussies thuis over waarom sommige dingen niet mochten?

“Zeker. Maar mijn ouders waren niet heel star. We hadden geen televisie omdat ze bang waren dat het ten koste van ons studeren zou gaan, niet zozeer om principiële redenen. Mijn broer zat wel op voetbal, maar mij vonden ze te jong en klein. Het was een opvoeding met veel kader, maar als je tegen dat kader aanduwde, gingen ze het gesprek aan. Ik was ook best kritisch over alles wat er in de kerk gebeurde. We kregen huisbezoek en mijn moeder zei: ‘Zeg tegen de dominee wat je vindt, dit is het moment.’ Dat waardeerde ik.”

Vloaide je keuze voor de journalistiek voort uit die vele conversaties thuis over het nieuws?

“Eigenlijk wilde ik gymleeraar worden. Ik hield meer

van sport dan van politiek, misschien nog steeds. Ik werd helaas afgewezen op de academie voor lichamelijke opvoeding. Ook op de politieacademie wilden ze me niet. Als noodgreep heb ik me toen voor journalistiek aangemeld. Meteen vanaf dag één heeft het vak me gegrepen.”

Voor ‘een onzekere topper die zichzelf niet interessant genoeg vindt’ heb je inmiddels een mooie carrière opgebouwd.

“Ach, mijn eigen woorden, haha. De onzekerheid wordt minder naarmate ik langer in het vak zit, al blijft hij op de achtergrond aanwezig. Ik mag veel leuke dingen doen voor mijn werk. Ik ben ook wel blij dat ik nu geen gymleeraar ben. Dan zou ik op mijn 51e nog de radslag moeten voordoen aan dertienjarigen. Journalistiek is makkelijker vol te houden.”

*‘Ik praat snel omdat ik er vroeger anders niet tussenkwam thuis’***Jouw vader werd op z'n 55e alsnog dominee. Jij roept al jaren dat je de politiek in wilt. Ga je die ommezwaai maken?**

“Mijn hoofdredacteur wil niet meer dat ik daarover praat, hij vindt het irritant. Het is best ingewikkeld om die overstap te maken. Het is een eindeloos traject voor je op een stembiljet terecht komt. Ik kan dan niet alvast mijn mooie baan als journalist opgeven. En hoe doe ik dat als ik politici moet interviewen terwijl ik zelf heb gesolliciteerd bij hun partij? Dat is ongeloofwaardig. Ik zie mijn politieke carrière somber in. Maar het lijkt me nog steeds zinnig.”

Zinnig? Hoe zou het Nederland van premier Van den Brink eruitzien?

“Premier worden is niet mijn ambitie; ik zie mezelf eerder als Kamerlid. Ik ben meer van het debat, zit me regelmatig op te vreten als ik politici bezig zie. Laatst toonde minister Ernst Kuipers tijdens een coronapersconferentie grafieken over het effect van de boosterprik die niet klopten. Niemand begon er de volgende dag over tijdens het Kamerdebat. Ik dacht: waarom legt niemand hem op de grill? Ik zou het leuk vinden om de kwaliteit van de Kamer te verhogen. Maar hoe?”

De verloren stem | ma t/m woe | 20.15 | EO | NPO 2